

Миналата и настояща градина

Филип стоеше в леглото си и гледеше безразлично към подаръка от баба му. Въпреки че знаеше, че той не обича градините, му беше подарила макет на Морската градина за рождения му ден. Имаше елфи, някакви странни същества, джуджета и други такива. Тогледнати отгоре дърветата образуваха форма на гуровище. Филип се досега. Вече не беше малко дете - много добре знаеше, че не съществуват магически създания, а баба му все още се опитваше да го заблудва!

Реша да не си разваля настроението на рождения си ден, захвърли грубо мулавия макет и отиде да закубва. Сети се, обаче, че е забравил нещо и се върна в стаята си. Отвори вратата и... **СТАЯТА Я НЯМАШЕ!** На нейно място се беше появила мрачна, грозна градина. "Още ми се спи" - помисли си Филип. Разтърка очи и пак си отвори. Се беше променило. Любопитството го завладя. Реша да влезе в градината. Направи крачка, но шум се опита да стъпи на земята, нещо го засмука надолу. Падаше с огромна бързина. След мигунта той усети под краката си твърдост и стабилност. Вече беше в градината. Филип беше доста замаян, но въпреки това още сега искаше да разбере тайнственото място. Малко те виждаше слънцето, навсякъде около него беше пълен мрак. Картината беше грозна - всички дървета бяха паднали по изсъхналата трева, пейките бяха ступени, а цветята въобще нямаше. Топтищата тишина изпълваше мрака. Момчето реши, че е крайно време да си ходи. Върна се на мястото, където за първи път стъпи в градината. Топтища изход, но не намери. Единственото нещо, което го забавляваше бяха мрачни гори. Филип нададе отчаян вик, за който по-късно съзнали. Невидният глас раздвигна тишината като стрела. Студена пот обля момчето. Изведнъж зад себе си чу бойни викове и тропот от конски копита. Тъкмо, когато се обрътне този шум, усети тропоялсващо се тежко нещо вър-

Намираще се в мрачно помещение. Започна да си въпроси виеща в главата му.

Щеше за да разбере откъде идва ху главата си. Изпадна в несъвест...

Ступ... Болки... Филип се събуди. спомня какво му се беше случило. Хиляди

Наблизо се чука стъпки и отключване на врата. Виеща запалена свещ, а след това и нещото, което я държеше. Тръпки го подиха. Пред него стоеше ниско безформено същество. То беше облекено с тъмнокафяво наметало, а на главата си имаше кацилка. Там, където трябваше да е лицето му, имаше герна дупка. Момчето огледа стаята, в която беше. Тя представляваше малко празно помещение с каменни стени и дебели решетки. На ключалката на вратата имаше катинар.

- Откъде идваш и за кой работиш? - попита с вледеняващо зановеднически глас странният посетител.
- Идвам от стаята си и все още е рано да ходя на работа. - отговори Филип.

Изневиделица малка стрела се заби в ръката на момчето. То се стрепна на студеният под, пребиващо се от болка.

- След малко ще дойда отново. Надавам се да размислиш за отговора си! - съществото си отиде и в стаята отново стана тъмно.

Трещи да откъдне какво му се случи, пред Филип блесна бледосинкава светлина и от изневиделица се появи стар елф с леко сърдита физиономия.

Момчето изпадна в паника:

- Боже! Спасете! Избягай! Внучам! Титам! Избягай! **ТОМООЩ!!!**

Елфът гледеше Филип отегнено и мърмореше под носа си:

- Тоя май не е наред!... Избраник ми бил!... И все идвам да го спасявам аз! Боже! Я да не си губя времето с луди, ами по-добре да се връщам при тежката!

Филип спря да подкача истерично и заоглежда елфа спокойно. Той беше малко по-висок от него. Трещицичаше ръце кои и красиви сини очи, които въпреки многото бръчки по светлата му кожа, го правеха да изглежда по-млад. Лицето му се беше сгърбило в леко сърдита гримаса, която някъде подсказваше за мъдростта му.

- Какво искаш? - попита момчето с безразличен глас и в същото време усети как болката в ръката му

изненада.
- Няма време да ти обяснявам! Трпото се хвани здраво за мен! За твое добро е! - каза набързо елфа.

Филип реши, че в момента не го лъжат и плахо пристъпи към необикновеното създание. Възможно е той си мислеше, че елфа ще го отведе у дома. Но-късно, обаче разбра, че много е грешал

Момчето се хвана за здравата ръка на стареца. Изведнъж той убисна на нея, земята под краката му изгизна, здрава шлен вятър и Филип преживяше да затвори очите си. Дрехите залепнаха по тялото му. Това неприятно усещане трае само няколко секунди. Момчето се строполи на земята. Беше задъхано, усещаше голямо гравитационно и му се повдигаше. Олюлявайки се стана от земята. Огледа се и видя не приятна за него картина. Отново се намираше в мрачната градина. Единственото ново нещо беше една стара тешма пред тях. Елфът се направи, че не забелязва адрасното момче, промърмори нещо под носа си и в средата на тешмата се появиха дедели пукнатини. Постепенно те образуваша отвор в нея толкова голям, колкото да могат да се пробрат двамата души. Елфа тргна напред. Филип усети, че не иска да стигне повече тук, но по-доброто беше нещо ново, отколкото тази еднообразна и вледеняваща градина. Затова той предпазливо последва създаването пред него. Трпото се през процъта и се озвба в един много различен от мрачната градина, но познат му свят.

Намираше се в градина, но не каква да е, а Морската градина. Дърветата се бяха раззелили преди месец, благоуханието на цветята се разнасяше из въздуха, а птиците шуруликаха весело.

- Това истинската Морска градина ли е? - попита Филип, невярвайки на очите си.
- Явно ти не знаем доста неща за живота, който водим тук. - отговори елфа. - Ела да се разходим и да ти разкажем! Ние елфите и нашите помощници джуджесета живеем в Морската градина от много години и се грижим за нея с обич. Без нея животът ни е безличен. Но преди една година тук нахлуха горандосите. Те построиха свой замък. Ти беше в затвора на този замък. Постепенно те превзеха градината. Тяхни съюзници пристигнаха тук и разрушиха. Мъжкоха дърветата, изтргнаха цветята, изпотупиха пейките и прогониха птиците. Ние бяхме прекалено слаби да ги спрем. Измежду нас беше и баба ти. Тя направи макет на градината и каза, че този, който го притежава ще има силата да възвърне предишния вид на градината и да унищожи горандосите. Баба ти и змина и явно е оставила макета на теб и ти ще ни спасиш.

- Но аз не знам как! - запротестира отчаяно момчето.
- Аз ще ти обясня как! Трпото се согласи! Моля те, момче! Направи го за всички ни! Ако не си ти тази градина никога няма да я има и ние ще измрем!

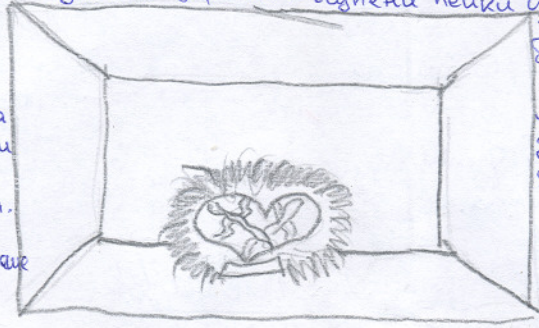
Филип беше несигурен. Исеше да рискува живота си, ако приеме. Въпреки това сърцето му подсказваше, че трябва да го направи. Той каза:
- Добре! Само ми кажи какво трябва да направя!

- Ела! - елфът заведе момчето до слънчевия гасовник във формата на излитащ лебед. - Когато го презърнеш ще се озвбеш пред пантеона в мрачната градина. Там има една врата, която пазят двамата от съюзниците на горандосите. Трябва да ги накараш да ти отворят, защото само те имат ключ за вратата. Когато влезеш, в средата на стаята ще намериш сърцето на градината и ще го освободиш от веригите. Успех!

Филип презърна лебеда с разтуптяно сърце. След секунда отвори очи и разбра, че се намира пред вратата на пантеона. Тезеха я двамата стражи, функционално телосложение. Момчето се замисли как да ги накара да му отворят. Изведнъж се сети. На пикетата си имаше хапучка, която слони на лапата си. Така заприлига на тях, които беше влязъл при него в затвора. Филип пристъпи към стражите и с преграбен глас каза:
- Отворете ми!

За негово облекчение стражите машинално изпълниха заповедта. Момчето влезе в стаята. То му туптене на сърце. В средата на помещението имаше малко сърце, както във вериги. Около него имаше лебед, тервеникава светлинка. Филип прихлепна до сърцето и го освободи от веригите. Точно тогава стражите кахлуха при него. Но когато той протегнаха ръце, за да го наранят, те се превърнаха в прах, който се издига нагоре. Момчето излезе от стаята и видя как всички изсегнати дървета и счупени пейки стават на прах. На нейно място се появи чистата, хубава Морска градина. Те му се кланяха, му се отплащат.

- Искам само да се върна
Старият елф се приближи
- Добре! Трпото дава това на
ръката на момчето дит хартия.
- С богом! - каза Филип
И ето че той отново беше
до баба му. Там пишеше:

Нимфадора,
Благодаря, че изпрати това момче! Той е истински герой! Неznam какво още да кажа освен, че градината е отворена за теб и ние те такаме!

Момчето се върна в кухнята. Там беше баба му. Той ѝ подаде писмото и каза:
- Благодаря ти за подаръка, бабо! Той е най-хубавият от всички!
- И аз ти благодаря, момчето ми, за това, което направи - отверна участливо баба му и го презърна.

Твой Александър.